Sas jekhvar jekh kraj, kon kodi patyajlas ande peste, hoj voj zurales shukar kipuri zhanel te-farbol. Le kipuri, so voj kerdas zurales nasul sas, de kaske sikadas len, kodole darajline te phenel leske.

Trajilas ande krajesko them jekh zurales baro farbari. Jekhar vi leske sikavelas le kipuri.

-Me kamos te-zhanav so si tyo vorbipe pa lende. Faj tut?

O farbari dikhlas le kipura, pala kadi phendas:

-Mure kraja! Man si kasavo vorbipe, hoj kadal kipuri nasul-i. Kadaleste naj tu zhanipe.

O kraj xolyarnyiko kerdyilas, haj ande temlica shudas le farbares.

Pala duj bersh pale angle akhardas les.

-Dulmutane zurales xolyajlom – phendas leske o kraj – sostar nasul vorba phendan pa mure kipura. De kado dyelo te bistras-tar! Tu san pale slobodno manush.

Zhikaj lungo vrama vorbisardas lesa, v'inke pe mizmeresko xaben akhardas les. De pala mizmeri pale peske kipura sikadas le farbareske.

-Akanak sar faj tu?

O farbari chi das vorba palpale leske. Na dur jekh ketana tordyilas, haj leste phendas:

-Mangav tut, inger man palpale ande temlica!

Fordította: Sztojkó Ilona

***

Volt egyszer egy király, aki azt hitte, hogy nagyon szép képeket tud festeni. A képei nagyon rosszak voltak, de akinek megmutatta őket, azok féltek ezt megmondani neki.

Élt a király országában egy nagy festő. Egyszer neki is megmutatta a képeit.

-Szeretném tudni, mi a véleménye róluk. Tetszenek?

A festő megnézte a képeket, aztán így szólt:

-Királyom, nekem az a véleményem, hogy ezek rossz képek. Fenségednek ehhez nincs

tehetsége.

A király megharagudott, és börtönbe vettette a festőt.

Két év múlva azonban ismét előhívatta.

-Múltkor nagyon megharagudtam -mondta neki, - amiért leszólta a képeimet. De felejtsük el ezt! Ön ismét szabad ember.

Hosszan elbeszélgetett vele, még ebédre is meghívta. Ebéd után azonban a képeit mutatta neki.

-Most hogy tetszenek?

A festő nem válaszolt a kérdésre. Közelükben egy katona állt, ahhoz fordult:

-Kérem, kísérjen vissza a börtönbe!